

Profesor Josef Langmeier

Publikováno: 23. 2. 2021

■ Autor/autoři: PhDr. Václav Mertin

Připomínáme výročí

Narozen 12. 1. 1921 v Nýřanech, zemřel 13. 6. 2007 v Praze. Řada z nás, kteří působíme ve školství, měla asi větší kontakty se Zdeňkem Matějčkem. Možná to bylo tím, že profesor Josef Langmeier se intenzivně podílel v ILFu na doškolování pediatrů, vzdělávání a atestacích klinických psychologů. To však neznamená, že jsme se s ním nesetkávali vůbec. Jeho výběrová přednáška (?, možná to byla stáž) pro studenty psychologie byla asi dost komorní, když jsme se vešli do jeho pracovny v Thomayerově nemocnici v Krči (pokud vím, tak ve stejné místnosti v té době bylo možné potkat i profesora Pavla Říčana). Mluvílo se o tom, že je přísný, na nás byl vlídný a laskavý. Nabídl nám tehdy v sedmdesátých letech čaj, my jsme v respektu a úctě poděkovali, tedy odmítli (byl už v té době „velebný kmet“ a respektovaná autorita, takže jsme si netroufli), aby on mohl pronést „Děkovat se má, až když je za co“. Podklady pro povídání měl na lístečkách. Víc se zaměřoval na rodinu a na psychoterapii. Připomeňme publikace Člověk - známý, neznámý, Mladá fronta, 1959 (spolu se Z. Matějčkem); Psychická deprivace v dětství, SZDN, 1963 (spolu se Z. Matějčkem); Počátky našeho duševního života, Panorama, 1986; Dětská psychoterapie, Avicenum, 1989 (spolu s K. Balcarem a J. Špitzem, 3. vydání Portál, 2010). Kniha Vývojová psychologie pro dětské lékaře, Avicenum, 1983 (spolu s dcerou D. Krejčířovou), je stále na trhu ve druhém aktualizovaném vydání (Grada, 2006) a ke zkoušce se z ní učilo a stále učí mnoho generací studentů nejen psychologie. Profesor Langmeier s vnučkou